

EL CAS DSK ÉS PRODUCTE D'UNA OBSESSIÓ PERSONAL I D'UN CONTEXT ESPECIALMENT PROPICI

Manuel Parés i Maicas

Professor universitari i doctor en dret

Strauss-Kahn: poder, política i sexe

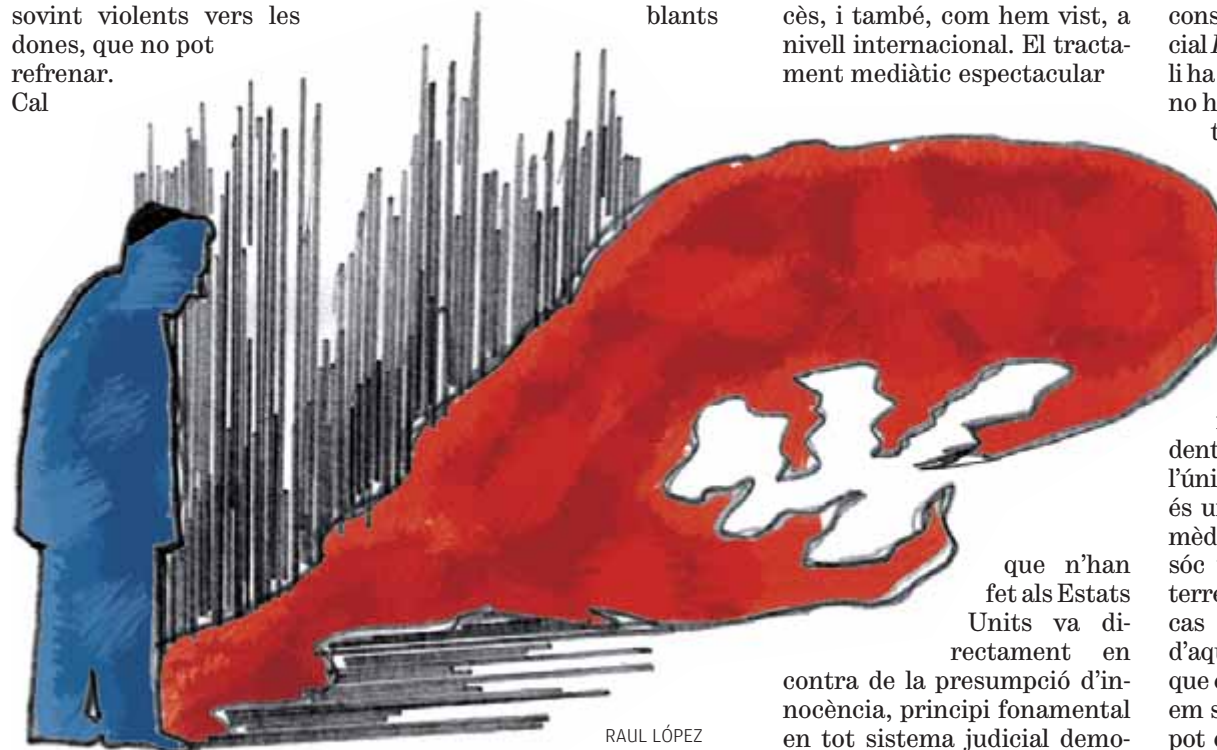
Ens trobem davant d'un assumpte sobre el qual voldria fer unes quantes consideracions: que un polític de la categoria intel·lectual i del prestigi internacional com aquest, director del Fons Monetari Internacional i candidat socialista, amb possibilitats de guanyar les properes eleccions franceses, tracti de forçar sexualment, contra la seva voluntat, segons les informacions existents i, per ara, no desmentides, una ciutadana d'origen africà de 32 anys, mare d'una jove de 15 anys, és un fet molt greu. Podria semblar un fet insòlit, però malauradament crec que no ho és, car el paper del sexe en qualsevulla societat és molt gran, i aquests assetjaments es produeixen sovint.

CAL INSISTIR QUE NO es posseeixen altres informacions que refutin aquesta informació. Sembla que no hi va haver cap conspiració contra ell —tal com es va dir al començament— d'aquest tipus i que la persona afectada en tot moment va rebutjar el seus avenços. A més, el comportament de DSK fou brutal, violent i sense cap consideració vers la persona contra la qual va actuar i que no havia vist mai. En aquest cas, ens trobem que davant del fet hi ha tres elements integrants

que no es poden dissociar entre ells: segons el mateix D.S.K. havia manifestat, en la seva persona es donen tres circumstàncies que poden no afavorir-lo: ser jueu, agradar-li molt els diners i tenir impulsos sexuals, sovint violents vers les dones, que no pot refrenar. Cal

afegir-hi que és un home casat amb una periodista televisiva molt coneguda i prestigiosa, d'origen nord-americà i amb una sòlida fortuna personal, Anne Sinclair, que ja ha patit ensurts semblants

pel comportament eròtic del seu marit i que no han significat el seu trencament, car se la considera una dona ambiciosa i que aposta per tal que el seu marit hagi estat un personatge molt important, a nivell francès, i també, com hem vist, a nivell internacional. El tractament mediàtic espectacular

RAUL LÓPEZ

El tractament mediàtic espectacular que n'han fet als EUA va directament en contra de la presumpció d'innocència, principi fonamental en tot sistema judicial democràtic

que n'han fet als Estats Units va directament en contra de la presumpció d'innocència, principi fonamental en tot sistema judicial democràtic. És a dir, si no es donen circumstàncies que avui no es preveuen, la seva condemna pot ser un fet lògic, i encara que fos absolt o es produís una solució de compromís, mitjançant una quantitat important de diners, a nivell internacio-

nal l'opinió pública el continuaria considerant culpable. Fet preocupant. El defensa un advocat molt conegut i especialitzat en aquest tipus de casos escandalosos, que emprarà tot els recursos legals al seu abast, o els forçarà per tal que l'absolguin o perquè la condemna sigui més limitada.

NO SABEM QUINA argumentació farà la defensa sobre els fets i sobre la perjudicada, que ha desaparegut de la circulació. En tot cas, em temo que la dimensió ètica no estarà present, ans el contrari, car l'objectiu és salvar o ajudar DSK. Voldria subratllar un aspecte que, malgrat consultar moltes fonts, en especial *Le Nouvel Observateur*, que li ha dedicat molt espai analític, no he vist tractat. Crec que ens trobem davant d'un home de 62 anys, psicològicament malalt per la seva obsessió sexual vers les dones, sobretot joves, amb l'objectiu i la necessitat de fer-les objecte dels seus instints, no com un acte de seducció sinó, si cal, de violència. Evidentment no és el primer ni l'únic cas, però una persona així és un perill i caldria tractar-la amb medicament i psicològic. No sóc un especialista en aquest terreny, però crec que aquest cas s'hauria d'enfocar des d'aquesta perspectiva. Estimo que el fet que hagi negat els fets em sembla un greu error, si no pot demostrar que va haver-hi consentiment, que no sembla el cas. Em temo que això empitjorarà la seva defensa. És clar que no conec prou bé els mecanismes de la justícia USA. En tot cas, crec que caldria reflexionar-hi en el marc de la trilogia de poder, política i sexe.

Barcelona "fritanga"

Josep M. Pasqual

Periodista

Passejant per Barcelona m'ha vingut al cap una cançó de Francesc Pi de la Serra, aquella que comença "Sento el vent i em porta la pudor de la meua ciutat...". L'havia sentida cantar al Quico fa més de tres dècades i, igual que ahir, un dia gris (no a Madrid, a Barcelona), la ciutat fa pudor i la

lletra es manté vigent, més tocada pel realisme social que per la insolència.

Passejava per la zona del Port Vell, en l'indret regenerat a l'empenta de la bombolla olímpica i gestionat pels poderosos de la cuina per a turistes urbans i altres franquícies, quan vaig entrar en la infinita bafarada de fregit. Potser de peix fregit, si es fa cas de l'enunciat de les cartes i dels noms dels establiments. O de

la proximitat del mar.

En espanyol, per a la pudor de peix fregit fan servir el terme *fritanga*. Tot i que en la llengua d'alguns països hispanoparlants d'ultramar té a veure simplement amb una fritura de peix o dels tastets del porc o de les freixures del xai, també té una connotació despectiva: de pudor de greix refregit. En l'espanyol que es parla a Catalunya, *fritanga* es reserva, gairebé exclusivament, per

a aquesta accepció: de pudor, en aquest cas, de peix o de succedani de peix.

Hi ha un sector de Barcelona que es podria anomenar tranquil·lament "la Barcelona *fritanga*", perquè és un continu de locals, bars o restaurants, que expulsen pudor de fregit sobre els vianants, i imagino que entrar-hi i estar-s'hi una estona no gaire llarga és rebre el càstig de la roba impregnada. És tot un sector de Barcelona que, anti-

gament, acollia un comerç divers, amb establiments gremials portats per mestres, assistits per aprenents. Tota aquella Barcelona menestral i autènticament multicultural perquè aplegava gent de tot el país que havia vingut a la capital per establir-s'hi al llarg de generacions, ha estat substituïda per una Barcelona que sembla la plaça de la Gana de l'antiga Fira de Mostres. És un sector interior comprès entre la façana

marítima i tota la ciutat intramuralla, i que va traient el nas cap a la muntanya. Igual com es va punxar la bombolla immobiliària, un dia s'acabarà aquesta economia tan fràgil muntada a partir del turisme de bar i restaurant de tapes. I aleshores la ciutat quedarà com un immens catàleg de locals comercials en lloguer, en venda o en traspàs dels quals costarà molt eliminar la insuportable pudor de *fritanga*.